Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
JEAN RICHARD DE LA TOUR
prednesené 15. júla 2021 [1]

**Vec C-431/20 P**

**Carlo Tognoli,**
**Emma Allione,**
**Luigi Alberto Colajanni,**
**Claudio Martelli,**
**Luciana Sbarbati,**
**Carla Dimatore ako dedička Marie Rigovej,**
**Roberto Speciale,**
**Loris Torbesi ako dedič Eugenia Melandriho,**
**Luciano Pettinari,**
**Pietro Di Prima,**
**Carla Barbarella,**
**Carlo Alberto Graziani,**
**Giorgio Rossetti,**
**Giacomo Porrazzini,**
**Guido Podestà,**
**Roberto Barzanti,**
**Rita Medici,**
**Aldo Arroni,**
**Franco Malerba,**
**Roberto Mezzaroma**
**proti**

**Európskemu parlamentu**

„Odvolanie – Jednotný štatút európskeho poslanca – Európski poslanci zvolení v talianskych obvodoch – Zmena dôchodkových práv Európskym parlamentom – Napadnuteľný akt – Pojem – Záväzné právne účinky – Návrh na úpravu žaloby – Prípustnosť“

[1] Jazyk prednesu: francúzština.

## I. Úvod

1. Vo svojom odvolaní pán Carlo Tognoli a ostatní odvolatelia navrhujú zrušenie uznesenia Všeobecného súdu Európskej únie z 3. júla 2020, Tognoli a i./Parlament [2], ktorým tento súd zamietol ako zjavne neprípustné ich žaloby, v ktorých navrhovali zrušenie oznámení z 11. apríla 2019 vydaných vedúcim oddelenia pre odmeny a nároky sociálneho zabezpečenia poslancov na generálnom riaditeľstve (GR) Európskeho parlamentu pre financie a týkajúcich sa úpravy výšky dôchodkov, ktoré poberajú [3], v nadväznosti na nadobudnutie účinnosti rozhodnutia Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (Úrad predsedu poslaneckej snemovne, Taliansko) č. 14/2018 [4], ku ktorému došlo 1. januára 2019.

2. Tieto oznámenia adresované viacerým bývalým európskym poslancom alebo ich právnym nástupcom boli predmetom viacerých žalôb, ktoré Všeobecný súd vyhlásil za zjavne neprípustné. Na Súdny dvor sú podané odvolania proti týmto rozhodnutiam vydaným v ten istý deň za analogických podmienok. [5]

3. Súdny dvor tak musí rozhodnúť o podmienkach, za ktorých možno podať žaloby proti rozhodnutiam Parlamentu vo veci preskúmania dôchodkov európskych poslancov, prijatým v správnom konaní, ktoré nie je predmetom osobitnej právnej úpravy.

4. Hlavná časť úvahy vyplývajúcej z tohto odvolania a z odvolania vo veci C-408/20 P, ktoré sa Súdny dvor rozhodol preskúmať spoločne, sa bude týkať pojmu „napadnuteľný akt“ v zmysle článku 263 ZFEÚ [6].

## II. Právny rámec

5. Článok 86 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu [7] uvádza:

„1. Ak je akt, ktorého zrušenie sa navrhuje, nahradený alebo zmenený iným aktom s rovnakým predmetom, žalobca môže pred skončením ústnej časti konania alebo pred rozhodnutím Všeobecného súdu, že vec prejedná bez ústnej časti konania, upraviť žalobu tak, aby prihliadala na túto novú okolnosť.

…

[2] T-395/19, T-396/19, T-405/19, T-408/19, T-419/19, T-423/19, T-424/19, T-428/19, T-433/19, T-437/19, T-443/19, T-455/19, T-458/19 až T-462/19, T-464/19, T-469/19 a T-477/19, neuverejnené, ďalej len „napadnuté uznesenie“, EU:T:2020:302.

[3] Pozri bod 11 nižšie.

[4] Ďalej len „rozhodnutie č. 14/2018“.

[5] Okrem odvolania v tejto veci sa zároveň prejednáva odvolanie podané iným bývalým európskym poslancom [vec Poggiolini/Parlament (C-408/20 P)] proti uzneseniu z 3. júla 2020, Falqui a Pggiolini/Parlament (T-347/19 a T-348/19, neuverejnené, EU:T:2020:303). O ďalších odvolaniach sa koná vo veciach Coppo Gavazzi a i./Parlament (C-725/20 P) a Santini a i./Parlament (C-198/21 P), ktoré sa týkajú rovnakých oznámení z 11. apríla 2019 alebo z 8. mája 2019. Prvé z týchto odvolaní bolo podané proti rozsudku z 15. októbra 2020, Coppo Gavazzi a i./Parlament (T-389/19 až T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19 až T-414/19, T-416/19 až T-418/19, T-420/19 až T-422/19, T-425/19 až T-427/19, T-429/19 až T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19 až T-442/19, T-444/19 až T-446/19, T-448/19, T-450/19 až T-454/19, T-463/19 a T-465/19, EU:T:2020:494), a druhé proti rozsudku z 10. februára 2021, Santini a i./Parlament (T-345/19, T-346/19, T-364/19 až T-366/19, T-372/19 až T-375/19 a T-385/19, neuverejnený, EU:T:2021:78). Písomná časť týchto konaní práve prebieha.

[6] Tento pojem je predmetom prvého odvolacieho dôvodu v tejto veci a druhého odvolacieho dôvodu vo veci C-408/20 P. Moja analýza v týchto dvoch veciach bude rovnaká.

[7] Dostupný na tejto internetovej adrese: https://curia.europa.eu/jcms/upload/docs/application/pdf/2018-11/version_consolidee_rp_propre.pdf.

6. Bez toho, aby bolo dotknuté rozhodnutie Všeobecného súdu o prípustnosti návrhu na úpravu žaloby, predseda určí žalovanému lehotu na vyjadrenie sa k návrhu na úpravu.

7. Predseda prípadne určí vedľajším účastníkom konania lehotu na doplnenie svojich vyjadrení v nadväznosti na návrh na úpravu žaloby a na vyjadrenie žalovaného. Na tento účel sa tieto podania súčasne doručia vedľajším účastníkom konania.“

## III. Okolnosti predchádzajúce sporu

6. Okolnosti predchádzajúce sporu sú uvedené v bodoch 1 až 9 napadnutého uznesenia a možno ich zhrnúť takto.

7. Odvolatelia ako bývalí členovia Parlamentu, zvolení v Taliansku, alebo pozostalí manželia takýchto členov, poberajú starobný dôchodok, priznaný na základe pravidiel o úhrade výdavkov a príspevkov poslancov Parlamentu, alebo pozostalostný dôchodok.

8. Dňa 12. júla 2018 Úrad predsedu poslaneckej snemovne rozhodnutím č. 14/2018 rozhodol, že sa podľa odvodového systému prepočíta výška dôchodkov bývalých členov tejto snemovne za roky odpracované vo funkcii až do 31. decembra 2011.[8] Na tomto základe bola výška dôchodkov vyplácaných týmto členov alebo ich pozostalým manželom znížená od 1. januára 2019.

9. Parlament správou priloženou k dôchodkovým listinám odvolateľov z januára 2019 informoval odvolateľov, že výška ich dôchodkov môže byť v dôsledku rozhodnutia č. 14/2018 preskúmaná a že toto preskúmanie môže prípadne viesť k vymáhaniu neoprávnene vyplatených súm.

10. Nedatovaným oznámením vedúceho oddelenia pre odmeny a nároky sociálneho zabezpečenia poslancov na GR Parlamentu pre financie, priloženým k ich dôchodkovým listinám z februára 2019, boli odvolatelia upovedomení o tom, že:

– právna služba Parlamentu potvrdila, že rozhodnutie č. 14/2018 sa automaticky uplatňuje na ich situáciu,

– hneď ako Parlament dostane potrebné informácie od Camera dei deputati (Poslanecká snemovňa, Taliansko), oznámi im nové určenie ich dôchodkových práv a pristúpi k vymáhaniu prípadného rozdielu počas najbližších dvanástich mesiacov, a

– ich dôchodkové práva budú definitívne určené formálnym aktom, proti ktorému bude možné podať sťažnosť na základe článku 72 rozhodnutia Predsedníctva Európskeho parlamentu z 19. mája a 9. júla 2008, ktorým sa uplatňujú vykonávacie pravidlá k štatútu poslancov Európskeho parlamentu,[9] alebo žalobu o neplatnosť na základe článku 263 ZFEÚ.

[8] V bode 3 napadnutého uznesenia sa spresňuje, že preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. 14/2018 prebieha na Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (Jurisdikčný výbor Poslaneckej snemovne, Taliansko).

[9] Ú. v. EÚ 2009, C 159, p. 1.

11. Oznámeniami z 11. apríla 2019 [10] tento vedúci oddelenia informoval odvolateľov, že podľa jeho oznámenia z februára 2019:

– výška ich dôchodkov bude upravená v rozsahu zníženia analogických dôchodkov vyplácaných v Taliansku bývalým národným poslancom podľa rozhodnutia č. 14/2018, a to od apríla 2019 s retroaktívnym účinkom k 1. januáru 2019, podľa návrhov na určenie nových dôchodkových práv odovzdaných v prílohe týchto oznámení, a

– im bola poskytnutá lehota 30 dní od doručenia uvedených oznámení na podanie pripomienok a že v prípade, ak tieto pripomienky nepodajú, účinky uvedených oznámení sa budú považovať za konečné a mať okrem iného za následok vymáhanie neoprávnene poberaných súm za mesiace január až marec 2019.

12. E-mailmi zaslanými medzi 13. májom a 4. júnom 2019 odvolatelia odovzdali svoje pripomienky príslušnej službe Parlamentu.

13. E-mailmi zaslanými medzi 22. májom a 24. júnom 2019 Parlament potvrdil doručenie týchto pripomienok a oznámil odvolateľom, že odpoveď im bude poskytnutá po preskúmaní ich tvrdení.

14. Listami datovanými medzi 20. júnom a 23. júlom 2019, teda po podaní prvostupňovej žaloby odvolateľmi [11], vedúci oddelenia pre odmeny a nároky sociálneho zabezpečenia poslancov na GR Parlamentu pre financie uviedol, že pripomienky podané odvolateľmi neobsahovali skutočnosti, ktoré by mohli odôvodniť preskúmanie stanoviska Parlamentu, vyjadreného v sporných oznámeniach, a že v dôsledku toho sa dôchodkové práva, ako aj plán vymáhania neoprávnene vyplatených súm tak, ako boli prepočítané a oznámené v prílohe týchto oznámení, stali konečnými ku dňu oznámenia týchto rozhodnutí.

15. Ku dňu vydania napadnutého uznesenia však Parlament s konečnou platnosťou nerozhodol o situácii pána Eugenia Melandriho (vec T-437/19) z dôvodu jej osobitosti.

## IV. Konanie na Všeobecnom súde a napadnuté uznesenie

16. Návrhmi podanými do kancelárie Všeobecného súdu medzi 28. júnom a 8. júlom 2019 odvolatelia podali žaloby, v ktorých navrhovali zrušenie sporných oznámení.

17. V dňoch 16., 19. a 24. septembra 2019 Parlament samostatnými podaniami vzniesol námietku neprípustnosti týchto žalôb.

18. Medzi 19. septembrom a 4. októbrom 2019 odvolatelia, s výnimkou pani Allione (vec T-396/19) a pána Melandriho (vec T-437/19), podali návrhy na úpravu svojich žalôb. Medzi 15. a 28. októbrom 2019 Parlament podal pripomienky k týmto návrhom.

19. Medzi 3. a 12. novembrom 2019 odvolatelia, s výnimkou pána Melandriho (vec T-437/19) [12], podali pripomienky k námietkam neprípustnosti, ktoré vzniesol Parlament proti žalobám.

[10] Ďalej len „sporné oznámenia“.

[11] Pozri bod 16 nižšie. Iba v jednej veci, a to vo veci pani Emmy Allione (vec T-396/19), odpoveď Parlamentu z 20. júna 2019 predchádzala žalobe podanej 28. júna 2019. V tejto súvislosti pozri body 10 a 12 napadnutého uznesenia.

[12] Pán Melandri zomrel 27. októbra 2019. Dňa 30. januára 2020 bol Všeobecný súd informovaný o tom, že pán Loris Torbesi chce pokračovať v konaní.

20. Uzneseniami z 10. decembra 2019 Všeobecný súd rozhodol o spojení preskúmania námietok neprípustnosti s konaním vo veci samej. Parlament podal svoje vyjadrenia k žalobám 27. a 28. januára 2020.

21. Všeobecný súd 3. februára 2020 rozhodol o tom, že druhá výmena vyjadrení nie je nevyhnutná.

22. Všeobecný súd napadnutým uznesením prijatým podľa článku 126 svojho rokovacieho poriadku zamietol uvedené žaloby ako zjavne neprípustné.

23. V prvom rade, pokiaľ ide o návrh na zrušenie sporných oznámení, Všeobecný súd najprv rozhodol, že námietky neprípustnosti boli podané Parlamentom v stanovených lehotách, pretože tieto lehoty treba počítať s prihliadnutím na desaťdňovú paušálnu lehotu zohľadňujúcu vzdialenosť. [13]

24. Všeobecný súd ďalej rozhodol, že sporné oznámenia neboli aktmi spôsobujúcimi ujmu. [14] Po zdôraznení, že skutočnosť, že nový spôsob výpočtu dôchodkov sa uplatňoval od apríla 2019, sama osebe nestačila na preukázanie, že Parlament s konečnou platnosťou zaujal stanovisko k výške dôchodkov, [15] Všeobecný súd vyvodil zo znenia sporných oznámení a z možnosti ponúknutej odvolateľom podať pripomienky, ktorá bola pripomenutá v oznámeniach a ktorú využili, [16] že odpovede Parlamentu odvolateľom predstavovali konečné rozhodnutia tejto inštitúcie, a preto sa nemohli považovať za akt výlučne potvrdzujúci sporné oznámenia. [17]

25. Všeobecný súd sa napokon domnieval, že okolnosť, že sporné oznámenia nespresňovali, v akej lehote Parlament odpovie na pripomienky odvolateľov, bola irelevantná, rovnako ako aj výhrady založené na nedostatku odôvodnenia a porušení zásady proporcionality. [18]

26. V druhom rade Všeobecný súd rozhodol, že návrhy na úpravu žaloby podané odvolateľmi boli zjavne neprípustné z dôvodov, že ich pôvodné žaloby boli neprípustné ku dňu ich podania [19] a že žalobné návrhy formulované v týchto návrhoch, ktoré sa týkali ďalších „predbežných, prípravných, následných alebo súvisiacich“ aktov, mali byť v každom prípade zamietnuté ako neprípustné, pretože dostatočne presne nevymedzujú predmet sporu. [20]

27. V treťom rade Všeobecný súd zamietol ako zjavne neprípustné návrhy odvolateľov, aby uložil Parlamentu povinnosť zaplatiť sumy, ktoré neoprávnene zrazil z dôvodu, že podľa ustálenej judikatúry nemôže ukladať príkazy inštitúciám Únie. [21]

[13] Pozri body 45 až 48 napadnutého uznesenia.

[14] Pozri bod 57 napadnutého uznesenia.

[15] Pozri bod 51 poslednú vetu napadnutého uznesenia.

[16] Pozri body 52 a 53 napadnutého uznesenia.

[17] Pozri body 56 a 60 napadnutého uznesenia.

[18] Pozri body 61 a 62 napadnutého uznesenia.

[19] Pozri body 66 a 67 napadnutého uznesenia.

[20] Pozri bod 69 napadnutého uznesenia.

[21] Pozri body 73 a 74 napadnutého uznesenia.

## V. Návrhy účastníkov konania

28. Odvolatelia navrhujú, aby Súdny dvor:

– zrušil napadnuté uznesenie,

– vrátil vec Všeobecnému súdu a

– uložil Parlamentu povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania.

29. Parlament navrhuje, aby Súdny dvor:

– zamietol odvolanie a

– uložil odvolateľom povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania.

## VI. O odvolaní

30. Odvolatelia uvádzajú hlavný odvolací dôvod založený na napadnuteľnosti sporných oznámení. Subsidiárne sú uvedené dva ďalšie dôvody, z ktorých prvý sa zakladá na nesprávnom výklade článku 86 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu a druhý na porušení zásady kontradiktórnosti a nesprávnom výklade článku 126 tohto rokovacieho poriadku.

### *A. O prvom odvolacom dôvode založenom na napadnuteľnosti sporných oznámení*

31. Prostredníctvom tohto odvolacieho dôvodu odvolatelia vytýkajú rozhodnutiu Všeobecného súdu, že podľa neho sporné oznámenia nepredstavujú akty spôsobujúce ujmu, ktoré môžu byť predmetom žaloby o neplatnosť v zmysle článku 263 ZFEÚ. [22]

#### *1. Argumentácia účastníkov konania*

32. Odvolatelia tvrdia:

– ako hlavné tvrdenie, že podľa judikatúry Súdneho dvora to, či je akt napadnuteľný, vyplýva z jeho právnych účinkov, a nie z jeho definitívnej povahy, čo platí tým skôr v prípade, ak neexistuje identifikovaný právny základ umožňujúci odlíšiť predbežný akt od konečného aktu. V tomto prípade sporné oznámenia vyvolávali svoje účinky na výšku dôchodkov vyplácaných od apríla 2019, a navyše ako ďalšie tvrdenie,

– že nebolo jasné, že po sporných oznámeniach môžu byť prijaté rozhodnutia, ktoré nebudú výlučne potvrdzujúce, že z obsahu odpovedí Parlamentu na pripomienky vyplýva, že tieto odpovede boli výlučne potvrdzujúce, a že Parlament si protirečí, keď tvrdí, že bol povinný uplatniť rozhodnutie č. 14/2018,

– že povaha sporných oznámení sa nemôže meniť v závislosti od toho, či sú alebo nie sú podané pripomienky, keď pre rozhodnutie Parlamentu automaticky uplatniť rozhodnutie č. 14/2018

[22] Pozri body 24 a 25 vyššie.

nie je potrebná žiadna ďalšia skutočnosť a že bez informácií o lehote, ktorú mal Parlament na odpoveď, nemohli čakať s podaním svojich žalôb, a

– že pani Allione (vec T-396/19) podala žalobu proti spornému oznámeniu, ktoré sa jej týkalo, v deň, keď už Parlament odpovedal na jej písomné pripomienky, teda v deň, keď už bol tento akt konečný.

33. Parlament tvrdí, že zníženie dôchodku bolo možné zmeniť s prihliadnutím na pripomienky odvolateľov a že konečné stanovisko prijal po sporných oznámeniach, ako to vyplýva zo znenia týchto oznámení a z toho, že dotknuté osoby využili možnosť podať písomné pripomienky. Neexistencia právneho základu umožňujúceho považovať sporné oznámenia za prípravný akt nemá žiaden vplyv na ich kvalifikáciu, pretože postup Parlamentu má zaručiť právo dotknutých osôb na vypočutie pred prijatím konečného rozhodnutia znižujúceho sumu ich práv. Pokiaľ ide o okamžité účinky týchto oznámení, Parlament zdôrazňuje ich predbežnú povahu.

### *2. Posúdenie*

34. Prostredníctvom tohto prvého odvolacieho dôvodu majú odvolatelia v podstate výhrady proti posúdeniu kritéria právneho účinku umožňujúceho podať žalobu upravenú v článku 263 ZFEÚ vykonanému Všeobecným súdom so zreteľom na judikatúru Súdneho dvora.

35. Treba teda pripomenúť, že za „napadnuteľné akty“ v zmysle tohto článku sa považujú všetky opatrenia prijímané inštitúciami bez ohľadu na ich formu, ktoré majú vyvolávať záväzné právne účinky takej povahy, že môžu ovplyvniť záujmy žalujúcej fyzickej alebo právnickej osoby tým, že podstatným spôsobom menia jej právne postavenie. [23]

36. Naopak všetky akty, ktoré nemajú záväzné právne účinky, ako sú prípravné a výlučne vykonávacie akty, jednoduché odporúčania a stanoviská, a v zásade aj vnútorné inštrukcie, nepodliehajú súdnemu preskúmaniu podľa článku 263 ZFEÚ. [24]

37. Na účely určenia, či napadnutý akt vyvoláva takéto účinky, treba vychádzať z podstaty tohto aktu, ako aj z úmyslu jeho autora [25] a posúdiť tieto účinky podľa objektívnych kritérií, ako je obsah uvedeného aktu, prípadne s prihliadnutím na kontext jeho prijatia, ako aj na právomoci inštitúcie, ktorá je jeho autorom. [26]

38. Dočasné opatrenia, ktoré slúžia na prípravu konečného rozhodnutia, tak v zásade nie sú aktmi, ktoré môžu byť predmetom žaloby o neplatnosť. Platí to v prípade, ak vyjadrujú predbežné stanovisko inštitúcie. [27]

[23] Pozri rozsudky z 25. februára 2021, VodafoneZiggo Group/Komisia (C-689/19 P, EU:C:2021:142, bod 48 a citovaná judikatúra), ako aj z 22. apríla 2021, thyssenkrupp Electrical Steel a thyssenkrupp Electrical Steel Ugo/Komisia (C-572/18 P, EU:C:2021:317, bod 46 a citovaná judikatúra).

[24] Pozri rozsudok z 22. apríla 2021, thyssenkrupp Electrical Steel a thyssenkrupp Electrical Steel Ugo/Komisia (C-572/18 P, EU:C:2021:317, bod 47 a citovaná judikatúra).

[25] Pozri v súvislosti s neexistenciou vplyvu niektorých formálnych požiadaviek rozsudok zo 17. júla 2008, Athinaïki Techniki/Komisia (C-521/06 P, EU:C:2008:422, body 42 až 45).

[26] Pozri rozsudok z 22. apríla 2021, thyssenkrupp Electrical Steel a thyssenkrupp Electrical Steel Ugo/Komisia (C-572/18 P, EU:C:2021:317, bod 48 a citovaná judikatúra).

[27] Pozri rozsudok z 13. októbra 2011, Deutsche Post a Nemecko/Komisia, (C-463/10 P a C-475/10 P, EU:C:2011:656, bod 50, ako aj citovaná judikatúra).

39. Dočasné akty nemožno napadnúť žalobou ani vtedy, ak je preukázané, že ich protiprávnosti sa možno dovolávať na podporu žaloby proti konečnému rozhodnutiu, ktorého sú prípravnou fázou. Za týchto okolností žaloba podaná proti rozhodnutiu, ktorým sa konanie končí, zabezpečí dostatočnú súdnu ochranu. [28]

40. Okrem toho napadnuté rozhodnutie môže byť predmetom žaloby o neplatnosť iba vtedy, ak aj bez zmeny znenia výroku predchádzajúceho rozhodnutia, zmena jeho odôvodnenia zmenila podstatu toho, o čom bolo rozhodnuté v jeho výroku, čo ovplyvnilo záujmy žalobcov v zmysle judikatúry týkajúcej sa článku 263 ZFEÚ. Ak to tak nie je, ide o potvrdzujúci akt, ktorý nie je napadnuteľný v zmysle tohto článku.

41. V tomto prípade Všeobecný súd podľa judikatúry zodpovedajúcej judikatúre pripomenutej v bodoch 35 a 38 vyššie [29] zdôraznil okolnosti vyvodené z obsahu sporných oznámení, konkrétne použitý výraz „návrh“ a spresnenie, že preskúmanie dôchodkových práv, ako aj vymáhanie súm neoprávnene poberaných za mesiace január až marec 2019, sa stanú konečnými až po uplynutí lehoty 30 dní, počas ktorej možno podať pripomienky. Všeobecný súd sa domnieval, že využitie tejto možnosti odvolateľmi zabránilo tomu, aby sa návrhy na určenie nových dôchodkových práv stali konečnými a že v dôsledku toho sú konečnými rozhodnutiami Parlamentu listy, ktoré boli zaslané po pripomienkach odvolateľov.

42. Všeobecný súd navyše rozhodol, že tieto listy nie sú výlučne potvrdzujúcimi aktmi, pretože sporné oznámenia nemali definitívnu povahu a že v tejto súvislosti je neuvedenie presnej lehoty na odpoveď Parlamentu v týchto oznámeniach irelevantné.

43. V rámci prvého odvolacieho dôvodu odvolatelia nespochybňujú zistenia Všeobecného súdu týkajúce sa obsahu sporných oznámení a okolností ich vydania. Domnievajú sa, že Všeobecný súd sa pri posúdení možnosti napadnúť tieto oznámenia dopustil nesprávneho právneho posúdenia právomocí správneho orgánu, ktorý ich vydal, pričom tvrdia, že tieto oznámenia mali za následok okamžité zníženie dôchodkov.

44. Z bodov 5, 6 a 51 napadnutého uznesenia vyplýva, že Všeobecný súd konštatoval, že sporné oznámenia vydal Parlament, ktorý má rozhodovaciu právomoc a že v súlade so systémom určovania výšky dôchodkov európskych poslancov je Parlament povinný preskúmavať výšku vyplácaných dôchodkov. Podľa zistení Všeobecného súdu v tejto súvislosti spočíval postup GR Parlamentu pre financie v tom, že odvolatelia boli informovaní vo februári 2019 o budúcom preskúmaní výšky dôchodkov vyplývajúcom z automatickej uplatniteľnosti rozhodnutia č. 14/2018, a potom o dva mesiace neskôr spornými oznámeniami o skutočnom vykonaní tohto preskúmania, ako aj o možnosti podať pripomienky v lehote 30 dní od zaslania uvedených oznámení.

45. Z toho teda možno vyvodiť, že Parlament jednoznačne prijal opatrenie s právnymi účinkami ovplyvňujúcimi záujmy odvolateľov, ktoré je pre nich záväzné.

[28] Pozri rozsudky z 13. októbra 2011, Deutsche Post a Nemecko/Komisia, (C-463/10 P a C-475/10 P, EU:C:2011:656, bod 53 a citovaná judikatúra), ako aj z 22. apríla 2021, thyssenkrupp Electrical Steel a thyssenkrupp Electrical Steel Ugo/Komisia (C-572/18 P, EU:C:2021:317, bod 50 a citovaná judikatúra).

[29] Pozri body 50 a 51 napadnutého uznesenia.

46. Pri závere, že sporné oznámenia nie sú rozhodnutiami, Všeobecný súd zohľadnil existenciu možnosti podať pripomienky v nadväznosti na tieto oznámenia a konštatoval, že táto možnosť bola využitá, že pripomienky odvolateľov boli preskúmané a že sumy neoprávnene vyplatené od januára 2019 neboli vymáhané.

47. Všeobecný súd tým nezohľadnil nasledujúce skutočnosti, ktoré vyplývajú z jeho zistení:

– neexistenciu odkladu záväzných účinkov sporných oznámení ovplyvňujúcich záujmy odvolateľov v prípade doručenia pripomienok a

– istotu, že Parlament nemôže prehodnotiť svoje rozhodnutie v jeho podstate, pretože toto rozhodnutie je nevyhnutne viazané na rozhodnutie č. 14/2018.

48. Z toho vyplýva, že za týchto osobitných okolností, veľmi odlišných od okolností, ktoré viedli k judikatúre uvedenej Všeobecným súdom v bode 50 napadnutého uznesenia, nemožno sporné oznámenia, na rozdiel od oznámení zaslaných vo februári 2019, považovať za obyčajné informatívne listy, ktoré boli zaslané odvolateľom s cieľom zistiť ich stanovisko, aby mal Parlament čo najúplnejšie informácie pred prijatím svojho rozhodnutia alebo inými slovami, za nevyhnutný krok pred obmedzením ich práv.

49. Za týchto okolností by sporné oznámenia bolo možné považovať za predbežné alebo prípravné stanovisko iba vtedy, ak by Parlament jasne pripomenul, že jeho rozhodnutie znížiť dôchodky v nadväznosti na rozhodnutie č. 14/2018 bude mať konkrétne účinky iba pod podmienkou, že dotknuté osoby nepodajú pripomienky alebo že márne uplynie určitá lehota na podanie takýchto pripomienok, čo sa nestalo.

50. V tejto súvislosti nemá právne následky konštatovanie, že Parlament tým, že nevymáhal sumy neoprávnene vyplatené od januára do marca 2019, nepriznal úplne účinky zníženiu dôchodkov, účinnému od apríla 2019. Toto konštatovanie totiž nemôže zmeniť kvalifikáciu sporných oznámení založenú na automatickom preskúmaní výšky splatného dôchodku a dôchodkov, ktoré sa stanú splatné, pretože hmotnoprávne podmienky vymáhania neoprávnených platieb sú viazané aj na rozhodnutie č. 14/2018.

51. Možnosť napadnúť sporné oznámenia potvrdzuje zistenie vyplývajúce z bodu 56 napadnutého uznesenia, že pri tomto preskúmaní dôchodkov nie je po uplynutí 30-dňovej lehoty poskytnutej poberateľovi dôchodku na podanie pripomienok alebo v prípade ich zamietnutia prijaté žiadne ďalšie rozhodnutie. Keďže teda neexistuje žiadne opravné konanie vedúce k prijatiu podrobne odôvodneného rozhodnutia v reakcii na pripomienky poberateľov dôchodku, zákonnosť aktu, ktorý mal za následok zmenu jeho výšky, bude posúdená na konci tejto lehoty v závislosti od informácií, ktoré Parlament mohol mať k dispozícii v čase, keď informoval poberateľov dôchodku.

52. Za takých okolností, ako sú okolnosti prejednávaného sporu, Parlament rovnako nemôže tvrdiť, že odvolatelia, ktorí po doručení sporných oznámení podali pripomienky, mali čakať, kým im táto inštitúcia v odpovedi potvrdí zníženie ich dôchodkov, aby sa táto odpoveď na ich pripomienky mohla považovať za konečný a teda napadnuteľný akt. Úspech takéhoto postupu zo strany odvolateľov bol totiž vysoko nepravdepodobný vzhľadom na princíp zníženia dôchodkov závisiaceho podľa informácií zopakovaných Parlamentom od rozhodnutia č. 14/2018, čo ich vystavovalo riziku, že jeho odpoveď bude pre nedostatok nových skutočností považovaná za

potvrdzujúci akt, ktorý nemožno napadnúť žalobou.[30]

53. Predchádzajúcu analýzu potvrdzuje judikatúra týkajúca sa definície aktu spôsobujúceho ujmu v oblasti sporov vyplývajúcich z verejnej služby v prípade napadnutia peňažných účinkov rozhodnutia. Z mesačného vyúčtovania mzdy tak môže vyplývať existencia rozhodnutia.[31] Keď táto výplatná listina po prvýkrát konkretizuje vykonanie nového všeobecne záväzného aktu, ktorý sa týka stanovenia peňažných nárokov, nevyhnutne vyjadruje vo vzťahu k svojmu adresátovi prijatie individuálneho správneho rozhodnutia vyvolávajúceho záväzné právne účinky, ktoré môžu priamo a okamžite ovplyvniť záujmy dotknutého úradníka. Naopak následné výplatné listiny iba informujú o pokračovaní účinkov tohto pôvodného individuálneho správneho rozhodnutia a možno ich kvalifikovať ako potvrdzujúce individuálne správne rozhodnutia.[32]

54. Navyše možno pripomenúť ustálenú judikatúru, podľa ktorej pokiaľ uchádzač vo výberovom konaní požiada o preskúmanie rozhodnutia výberovej komisie, práve rozhodnutie prijaté výberovou komisiou po preskúmaní situácie uchádzača predstavuje akt, ktorý mu spôsobuje ujmu, pretože rozhodnutie prijaté po preskúmaní tak nahrádza pôvodné rozhodnutie výberovej komisie.[33]

55. Napokon, pretože podľa môjho názoru napadnuteľnosť sporných oznámení v zmysle článku 263 ZFEÚ vyplýva hlavne z postupnosti informácií poskytnutých odvolateľom a z konkretizácie všeobecného rozhodnutia za podmienok oslabujúcich súdnu ochranu odvolateľov, sa mi zdá vhodné upozorniť Súdny dvor na význam rozsudku z 28. júna 2018, Spliethoff's Bevrachtingskantoor/Komisia[34].

56. Okolnosti vo veci, v ktorej bol vyhlásený tento rozsudok, možno v určitých ohľadoch prirovnať k okolnostiam, na ktorých sa zakladá prvý odvolací dôvod. Súdny dvor totiž uviedol, že odvolateľka dostala e-mail, ktorý mohla považovať za oznámenie o zamietnutí jej návrhu Európskou komisiou,[35] a nevedela o existencii konečného rozhodnutia prijatého Komisiou po dátume podania jej žaloby. Na rozdiel od Všeobecného súdu, ktorý pri vyhlásení tejto žaloby za neprípustnú konštatoval, že smerovala proti e-mailu, ktorého autorom nebola Komisia a že napadnutý akt mal iba predbežnú povahu,[36] Súdny dvor zo zistení Všeobecného súdu vyvodil, že tento súd mal so zreteľom na osobitné okolnosti veci a s cieľom zaručiť odvolateľke účinnú súdnu ochranu uznať, že predmetom žaloby podanej proti Komisii[37] bolo zrušenie konečného rozhodnutia.

30 Pozri bod 40 vyššie.

31 Pozri rozsudok z 15. júna 1976, Wack/Komisia (1/76, EU:C:1976:91, bod 5).

32 Pozri rozsudky z 12. decembra 2019, Tàpias/Rada (T-527/16, EU:T:2019:856, bod 37), a z 5. decembra 2012, Lebedef a i./Komisia (F-110/11, EU:F:2012:174, body 36 a 37, ako aj citovaná judikatúra).

33 Pozri rozsudok z 5. septembra 2018, Villeneuve/Komisia (T-671/16, EU:T:2018:519, bod 24).

34 C-635/16 P, ďalej len „Spliethoff's Bevrachtingskantoor/Komisia", EU:C:2018:510.

35 V bode 66 rozsudku Spliethoff's Bevrachtingskantoor/Komisia Súdny dvor zdôraznil, „že zo znenia e-mailu zo 17. júla 2015, ako je uvedený v bode 2[1] tohto rozsudku, vyplýva, že [Výkonná agentúra pre inovácie a siete (INEA)] výslovne *informovala [spoločnosť Spliethoff's Bevrachtingskantoor BV] o skutočnosti, že jej ‚návrh [nebol] úspešný'*. Je pravda, že INEA spresnila, že *konanie* na prijatie rozhodnutia Komisie týkajúce sa výberu projektov a poskytnutia grantov *ešte prebieha*. Dodala ale, že *‚v málo pravdepodobnom prípade, v ktorom prijatie tohto rozhodnutia povedie k zmenám týkajúcim sa Vášho návrhu, o tom budete osobitne informovaný e-mailom'*. [Táto spoločnosť] však potom v tejto súvislosti nedostala nijaký iný e-mail od agentúry INEA alebo Komisie". Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

36 Pozri rozsudok Spliethoff's Bevrachtingskantoor/Komisia.

37 Pozri rozsudok Spliethoff's Bevrachtingskantoor/Komisia.

57. V uvedenom rozsudku tak Súdny dvor nerozhodoval o predbežnej povahe napadnutého aktu, ale o tom, že odvolateľka nebola schopná identifikovať vykonávacie rozhodnutie Komisie, ktoré so zreteľom na uskutočnené konanie predstavovalo konečný akt, a to aj s prihliadnutím na to, že sporný e-mail obsahoval informácie o prípustných opravných prostriedkoch a že tieto opravné prostriedky boli podané bez vedomosti o vykonávacom rozhodnutí.[38] V tomto zmysle si tento rozsudok zaslúži osobitnú pozornosť, pretože ilustruje procesné dôsledky, ktoré treba vyvodiť zo znenia a kontextu aktov v prípade neistoty o ich povahe a význame, pokiaľ ide o ich právne účinky.[39] Subsidiárne preto navrhujem Súdnemu dvoru, aby zohľadnil analogické odôvodnenie.

58. Zo všetkých týchto úvah vyvodzujem, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď zamietol ako zjavne neprípustné žaloby o neplatnosť sporných oznámení podané odvolateľmi z dôvodu, že tieto oznámenia nepredstavujú napadnuteľné akty, ktoré možno napadnúť takouto žalobou podľa článku 263 ZFEÚ.

59. V dôsledku toho navrhujem Súdnemu dvoru, aby rozhodol, že prvý odvolací dôvod je dôvodný a teda zrušil napadnuté uznesenie bez toho, aby sa vyžadovalo preskúmanie druhého a tretieho odvolacieho dôvodu, ktoré sú subsidiárne.

60. Ak by sa však Súdny dvor rozhodol zamietnuť tento prvý odvolací dôvod, dokončím svoju analýzu k týmto dvom ďalším odvolacím dôvodom.

## *B. O druhom odvolacom dôvode založenom na nesprávnom právnom posúdení pri výklade článku 86 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu*

### *1. Argumentácia účastníkov konania*

61. Na podporu tohto druhého odvolacieho dôvodu odvolatelia v podstate tvrdia, že návrhy na úpravu žaloby sa týkajú aktov, v dôsledku ktorých sa teoreticky predbežné akty, ktoré boli napadnuté pôvodne, stali konečnými. Vyhlásiť ich za neprípustné by preto bolo nelogické, v rozpore s požiadavkou hospodárnosti konania a predstavovalo by to odmietnutie spravodlivosti.

62. Odvolatelia odkazujú na rozsudky z 9. novembra 2017, HX/Rada[40], a Spliethoff's Bevrachtingskantoor/Komisia, z ktorých vyplýva, že článok 86 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu sa má vykladať tak, aby zaručil účinnú súdnu ochranu.

63. Navyše podľa odvolateľov sa Všeobecný súd v bodoch 68 a 69 napadnutého uznesenia nesprávne domnieval, že akty uvedené v návrhoch na úpravu žaloby nie sú identifikované dostatočne jasne.

64. Parlament tvrdí, že:

– odvolací dôvod je bezpredmetný v prípade pani Allione a pána Torbesiho[41], ktorí nepodali návrh na úpravu žaloby,

[38] Pozri rozsudok Spliethoff's Bevrachtingskantoor/Komisia.

[39] Pozri v tejto súvislosti návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Kokott vo veci Spliethoff's Bevrachtingskantoor/Komisia (C-635/16 P, EU:C:2018:28, body 6 a 7). Generálna advokátka spresnila, že odvolateľka podala na Všeobecný súd inú žalobu na zrušenie vykonávacieho rozhodnutia Komisie, ktorej oneskorenosť Komisia namieta.

[40] C-423/16 P, EU:C:2017:848.

[41] Malo by ísť o pána Melandriho, pozri bod 18 vyššie a poznámku pod čiarou 12.

– rozhodnutia, ktoré boli napokon prijaté, nenahrádzajú sporné oznámenia a rozhodnutie prijaté v rozsudku Spliethoff's Bevrachtingskantoor/Komisia, založené na ospravedlniteľnom omyle odvolateľky, nemožno uplatniť v tomto prípade,

– tvrdenia týkajúce sa bodov 68 a 69 napadnutého uznesenia sú neopodstatnené vzhľadom na rozdiel, ktorý Všeobecný súd jasne robí medzi konečnými rozhodnutiami Parlamentu a ostatnými aktmi uvedenými v návrhu na úpravu žaloby, a

– zásada účinnej súdnej ochrany nemôže viesť k vylúčeniu podmienok prípustnosti stanovených v článku 86 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu.

### *2. Posúdenie*

65. Súdny dvor v rozsudku z 20. septembra 2018, Španielsko/Komisia [42], pripomenul, že:

– z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že návrhy účastníkov konania sa v zásade vyznačujú ich nemennosťou. [43] Článok 86 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu týkajúci sa úpravy návrhu na začatie konania je kodifikáciou predchádzajúcej judikatúry týkajúcej sa možných výnimiek z tejto zásady nemennosti, [44]

– tento článok 86 stanovuje, že ak je akt, ktorého zrušenie sa navrhuje, nahradený alebo zmenený iným aktom s rovnakým predmetom, žalobca môže pred skončením ústnej časti konania alebo pred rozhodnutím Všeobecného súdu, že vec prejedná bez ústnej časti konania, upraviť žalobu tak, aby prihliadala na túto novú okolnosť, teda zmeniť predmet žaloby,

– ako výnimka zo zásady nemennosti konania sa preto uvedený článok 86 musí vykladať reštriktívne a

– úprava žaloby vyžaduje od žalobcu, aby jednoznačne a dostatočne jasne a presne uviedol predmet sporu, ako aj svoje návrhy, aby Všeobecný súd nerozhodol *ultra petitum*. Z tohto dôvodu musí návrh na úpravu žaloby v súlade s článkom 86 ods. 4 písm. a) Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu obsahovať najmä upravené návrhy. [45]

66. Judikatúra uvádzaná tak Všeobecným súdom, ako aj odvolateľmi na podporu ich odvolania, sa nezaoberá procesnými otázkami podobnými otázkam, ktoré nastoľujú ich odvolania.

[42] C-114/17 P, EU:C:2018:753, body 52 až 54, 56 a 59, ako aj citovaná judikatúra.

[43] Pozri návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Sharpston vo veci Španielsko/Komisia (C-114/17 P, EU:C:2018:309, bod 40), v ktorých je pripomenuté, že „článok 76 písm. d) Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu ukladá žalobcovi, aby vo svojej žalobe uviedol predmet konania. Zásadne nie je dovolené, aby účastník konania tento predmet upravoval v priebehu konania; a meritum žaloby vo veci samej sa musí preskúmať iba s ohľadom na tvrdenia obsiahnuté v návrhu na začatie konania". Generálna advokátka Sharpston odkazuje v tomto zmysle na rozsudok z 11. novembra 2010, Komisia/Portugalsko (C-543/08, EU:C:2010:669, bod 20 a citovaná judikatúra).

[44] Pozri v tejto súvislosti spresnenia uvedené v návrhoch, ktoré predniesla generálna advokátka Sharpston vo veci Španielsko/Komisia (C-114/17 P, EU:C:2018:309, bod 42 a poznámka pod čiarou 23). Je tam tiež spresnené, že ide o nápravu toho, že autor napadnutého aktu môže zmeniť akt napadnutý na Súdnom dvore alebo ho nahradiť iným aktom s cieľom znemožniť prebiehajúce konanie.

[45] V súvislosti s týmto formalizmom zavedeným do Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu v roku 2015 pozri návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Sharpston vo veci Španielsko/Komisia (C-114/17 P, EU:C:2018:309, bod 43 a poznámka pod čiarou 24, v ktorej je pripomenuté, že Všeobecný súd povolil žalobcovi, aby zmenil svoju žalobu na pojednávaní).

67. Rozhodnutia o neprípustnosti uvedené v bode 66 napadnutého uznesenia majú iba pripomenúť zásady, ktoré sa uplatňujú a neponúkajú príklady relevantné v tomto prípade. V uznesení zo 14. januára 2015, SolarWorld a i./Komisia [46], totiž Všeobecný súd rozhodol, že žaloba bola neprípustná pre nedostatok záujmu na konaní a v uznesení z 21. novembra 2019, ZW/EIB [47], z dôvodu oneskoreného podania.

68. Pokiaľ ide o judikatúru uvádzanú odvolateľmi, skutkový stav vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok z 9. novembra 2017, HX/Rada [48], nie je porovnateľný. Zástupca HX sa dozvedel o existencii aktu, ktorý zmenil akt napadnutý v návrhu na začatie konania na pojednávaní a z dôvodu nepresností vo verzii Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu v jazyku konania, nepotvrdil písomným podaním svoj úmysel upraviť svoje návrhy formulované na tomto pojednávaní. Súdny dvor sa domnieval, že prináležalo Všeobecnému súdu, aby upozornil žalobcu na vadu jeho návrhu a umožnil mu napraviť ju.

69. Vo veci, v ktorej bol vyhlásený druhý uvádzaný rozsudok, teda rozsudok Spliethoff's Bevrachtingskantoor/Komisia, Súdny dvor nerozhodoval o podmienkach uplatnenia článku 86 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu. [49]

70. Vzhľadom na znenie tohto článku 86 a kontext, v ktorom bola pripustená možnosť upraviť pôvodný návrh na začatie konania podaný na Všeobecný súd, sa mi nejaví možné rozšíriť jeho pôsobnosť na prípady, v ktorých žalobca nesprávne posúdil význam aktu, ktorého zákonnosť napáda.

71. Aj keď totiž venujem pozornosť tomu, že článok 86 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu má naplniť požiadavku hospodárnosti konania, ktorá spočíva v tom, že žalobca je oslobodený od povinnosti podať na Všeobecný súd novú žalobu v samostatnom konaní, moje výhrady sú založené na zmene predmetu sporu vykonanej návrhom na úpravu žaloby, ktorú zdôraznil Súdny dvor v rozsudku z 20. septembra 2018, Španielsko/Komisia [50].

72. Táto zmena pôvodnej žaloby odôvodňuje prikladať osobitnú pozornosť rešpektovaniu kontradiktórnosti konania. [51] Formálne podmienky uvedené v tomto článku 86 majú dosiahnuť tento cieľ.

73. Hoci možno uznať, že úroveň náročnosti týchto požiadaviek je prispôsobená vzhľadom na to, že identifikácia napadnutého aktu môže vyplývať nepriamo zo zmienok v žaloby, ako aj z celej argumentácie a že žalobu formálne podanú proti aktu, ktorý je súčasťou súhrnu aktov tvoriacich jeden celok, možno v prípade potreby považovať aj za žalobu podanú proti ostatným aktom [52], myslím si, že podmienky uplatnenia článku 86 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu musia byť dôsledne obmedzené na prípady, v ktorých bolo zmenené konečné rozhodnutie.

46 T-507/13, EU:T:2015:23.

47 T-727/18, neuverejnené, EU:T:2019:809.

48 C-423/16 P, EU:C:2017:848, bod 21.

49 Pozri rovnako v tomto zmysle návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Sharpston vo veci Španielsko/Komisia (C-114/17 P, EU:C:2018:309, poznámka pod čiarou 36).

50 C-114/17 P, EU:C:2018:753. Pozri bod 65 vyššie.

51 Pozri rozsudok z 9. novembra 2017, HX/Rada (C-423/16 P, EU:C:2017:848, bod 23).

52 Pozri rozsudok z 8. júla 2020, Neda Industrial Group/Rada (T-490/18, neuverejnený, EU:T:2020:318, bod 53 a citovaná judikatúra).

74. Inak povedané, keďže výkladom ustanovení tohto článku 86 nemožno napraviť neistotu týkajúcu sa povahy a významu napadnutých aktov vyplývajúcu z ich znenia a ich kontextu, myslím si, že iba výklad pojmu „napadnuteľný akt“ zohľadňujúci také okolnosti zaručí účinnú súdnu ochranu a riadny výkon spravodlivosti.[53]

75. Na základe všetkých týchto úvah si myslím, že druhý odvolací dôvod treba zamietnuť z dôvodu, že práve na základe správneho uplatnenia ustálenej judikatúry Súdneho dvora Všeobecný súd rozhodol, že sú neprípustné návrhy na úpravu žaloby, ktoré na základe článku 86 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu a v nadväznosti na námietky neprípustnosti vznesené Parlamentom, podali odvolatelia, s výnimkou pani Allione a pána Torbesiho, vo veciach T-396/19 a T-437/19, aby dosiahli zrušenie akéhokoľvek iného predbežného, prípravného, následného alebo s návrhom rozhodnutia súvisiaceho aktu, správy alebo oznámenia.

## *C. O treťom odvolacom dôvode založenom na porušení zásady kontradiktórnosti a nesprávnom právnom posúdení pri uplatnení článku 126 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu*

### *1. Argumentácia účastníkov konania*

76. Odvolatelia tvrdia, že:

– Všeobecný súd im mal umožniť, aby podali repliku k námietke neprípustnosti vznesenej Parlamentom proti návrhu na úpravu žaloby, a to buď priamo, alebo prostredníctvom druhej výmeny vyjadrení, a

– rozhodnutia Všeobecného súdu o spojení námietok neprípustnosti s konaním vo veci samej a žiadosti o predloženie vyjadrení adresované Parlamentu preukazujú, že neprípustnosť žalôb nebola zjavná.

77. Parlament tvrdí, že:

– odvolací dôvod je bezpredmetný v prípade pani Allione a pána Torbesiho[54], ktorí nepodali návrh na úpravu žaloby,

– z článku 86 ods. 6 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu vyplýva, že tento súd môže overiť z úradnej povinnosti prípustnosť návrhu na úpravu žaloby bez pripomienok žalobcov, a

– Všeobecný súd môže kedykoľvek rozhodnúť o neprípustnosti žaloby podľa článku 126 tohto rokovacieho poriadku a skôr prijaté procesné rozhodnutia nemajú žiaden vplyv.

78. V odpovedi na písomnú otázku Súdneho dvora týkajúcu sa relevantnosti článku 86 ods. 6 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu, pokiaľ ide o porušenie zásady kontradiktórnosti, odvolatelia tvrdia, že toto ustanovenie, ktoré ponecháva Všeobecnému súdu možnosť posúdiť podmienky prípustnosti návrhu na úpravu žaloby, nevylučuje analogické uplatnenie článku 130 ods. 4 tohto rokovacieho poriadku na účely získania pripomienok žalobcu k tvrdeniam uvádzaným žalovaným na podporu ním vznesenej námietky neprípustnosti.

[53] Pozri body 55 až 57 vyššie.

[54] Malo by ísť o pána Melandriho, pozri bod 18 vyššie a poznámku pod čiarou 12.

Parlament zdôraznil, že Všeobecný súd rešpektoval zásadu kontradiktórnosti tým, že mu dal lehotu na vyjadrenie sa k návrhom na úpravu žaloby a o ich prípustnosti rozhodoval so zreteľom na svoju judikatúru, pričom sa však neoprel o tvrdenia obsiahnuté v jeho pripomienkach žalovaného, ktoré boli pripomenuté v bode 65 napadnutého uznesenia.

### *2. Posúdenie*

79. V článku 86 ods. 6 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu sa uvádza, že „bez toho, aby bolo dotknuté rozhodnutie Všeobecného súdu o prípustnosti návrhu na úpravu žaloby, predseda určí žalovanému lehotu na vyjadrenie sa k návrhu na úpravu“.

80. Článok 130 ods. 4 tohto rokovacieho poriadku týkajúci sa námietok, o ktorých sa rozhoduje uznesením, stanovuje, že po tom, čo žalovaný formou samostatného podania podá žiadosť, aby Všeobecný súd rozhodol o námietke neprípustnosti bez prejednania veci samej, predseda určí žalobcovi lehotu na písomné predloženie svojich dôvodov a návrhov.

81. V tomto prípade Parlament vzniesol námietku neprípustnosti návrhov na úpravu žaloby vo svojich pripomienkach uvedených v bode 20 napadnutého uznesenia založených na článku 86 ods. 6 rokovacieho poriadku. Z bodu 21 tohto uznesenia možno vyvodiť, že tieto pripomienky boli oznámené odvolateľom po tom, čo títo odvolatelia podali svoje pripomienky k námietkam neprípustnosti, ktoré vzniesol Parlament proti žalobám, čo potvrdzujú údaje uvedené v poznámke pod čiarou 3 odpovede odvolateľov na otázku Súdneho dvora.

82. V prvom rade treba pripomenúť, že podľa článku 83 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu žalobu a vyjadrenie žalovaného možno doplniť replikou žalobcu a duplikou žalovaného, pokiaľ Všeobecný súd nerozhodne, že druhá výmena vyjadrení nie je nevyhnutná, pretože spis je dostatočne úplný. Rozhodnutie Všeobecného súdu povoliť žalobcovi predloženie repliky podľa tohto ustanovenia patrí do diskrečnej právomoci Všeobecného súdu. [55]

83. V druhom rade treba zdôrazniť, že Všeobecný súd rozhodol o zjavnej neprípustnosti návrhov na úpravu žaloby podľa článku 126 rokovacieho poriadku.

84. Toto ustanovenie však oprávňuje Všeobecný súd, ktorý či už z úradnej povinnosti, alebo na základe pripomienok žalovaného, pristúpil k preskúmaniu prípustnosti žaloby, aby rozhodol o jej zjavnej neprípustnosti bez predloženia svojho posúdenia na vyjadrenie účastníkom konania a kedykoľvek počas konania.

85. Ak sa teda žalobca domnieva, že Všeobecný súd nesprávne uplatnil uvedené ustanovenie, musí napadnúť posúdenie podmienok, od ktorých závisí uplatnenie tohto ustanovenia prvostupňovým súdom. [56] Účinné sú iba odvolacie dôvody, ktoré smerujú proti odôvodneniu neprípustnosti zohľadnenému Všeobecným súdom.

86. V tomto prípade sa rozhodnutie Všeobecného súdu zakladá na ustálenej judikatúre, ktorú tento súd pripomenul v bode 66 napadnutého uznesenia. Toto odôvodnenie je predmetom výhrad v rámci druhého odvolacieho dôvodu.

[55] Pozri uznesenie z 15. januára 2020, BS/Parlament [C-642/19 P, neuverejnené, EU:C:2020:32, bod 5 (stanovisko, ktoré predniesol generálny advokát Pikamäe, bod 7 a citovaná judikatúra)].

[56] Pozri uznesenie z 15. januára 2020, BS/Parlament [C-642/19 P, neuverejnené, EU:C:2020:32, bod 5 (stanovisko, ktoré predniesol generálny advokát Pikamäe, bod 10 a citovaná judikatúra)].

87. Za týchto okolností navrhujem Súdnemu dvoru, aby zamietol tretí odvolací dôvod ako nedôvodný.

### *D. O prvostupňovej žalobe*

88. Ak Súdny dvor rozhodne o zrušení napadnutého uznesenia, treba si položiť otázku, či môže rozhodnúť vo veci samej.

89. V súlade s článkom 61 prvým odsekom Štatútu Súdneho dvora Európskej únie ak Súdny dvor zruší rozhodnutie Všeobecného súdu, môže vydať konečný rozsudok sám, ak to stav konania dovoľuje, alebo môže vec vrátiť na rozhodnutie Všeobecného súdu.

90. V tomto prípade Súdny dvor nie je v tomto štádiu konania schopný meritórne rozhodnúť o žalobách podaných odvolateľmi na Všeobecný súd, pretože tento súd rozhodol iba o námietke neprípustnosti vznesenej Parlamentom.

91. Súdny dvor má naopak k dispozícii informácie nevyhnutné na to, aby s konečnou platnosťou rozhodol o tejto námietke neprípustnosti. [57]

92. Navrhujem preto Súdnemu dvoru, aby rozhodol, že uvedená námietka neprípustnosti založená na tom, že sporné oznámenia nemôžu byť predmetom žaloby o neplatnosti, musí byť zamietnutá.

93. V dôsledku toho treba vrátiť vec Všeobecnému súdu, aby preskúmal žaloby odvolateľov, v ktorých sa navrhuje zrušenie sporných oznámení.

## VII. O trovách

94. Vrátenie veci Všeobecnému súdu odôvodňuje, aby sa o trovách odvolacieho konania na Súdnom dvore rozhodlo neskôr.

## VIII. Návrh

95. Vzhľadom na predchádzajúce úvahy navrhujem, aby Súdny dvor:

– zrušil uznesenie Všeobecného súdu Európskej únie z 3. júla 2020, Tognoli a i./Parlament (T-395/19, T-396/19, T-405/19, T-408/19, T-419/19, T-423/19, T-424/19, T-428/19, T-433/19, T-437/19, T-443/19, T-455/19, T-458/19 až T-462/19, T-464/19, T-469/19 a T-477/19, neuverejnené, EU:T:2020:302),

– zamietol námietku neprípustnosti vznesenú Európskym parlamentom na Všeobecnom súde,

– vrátil vec Všeobecnému súdu na rozhodnutie o návrhoch, ktoré podal pán Carlo Tognoli a ostatní odvolatelia, na zrušenie oznámení z 11. apríla 2019 vydaných vedúcim oddelenia pre odmeny a nároky sociálneho zabezpečenia poslancov na generálnom riaditeľstve (GR)

[57] Pozri rozsudky z 9. júla 2009, 3F/Komisia (C-319/07 P, EU:C:2009:435, bod 98), a z 13. októbra 2011, Deutsche Post a Nemecko/Komisia, (C-463/10 P a C-475/10 P, EU:C:2011:656, bod 78). Pozri rovnako rozsudok z 28. februára 2019, Rada/Growth Energy a Renewable Fuels Association (C-465/16 P, EU:C:2019:155, bod 128).

Európskeho parlamentu pre financie a týkajúcich sa úpravy výšky dôchodkov, ktoré poberajú, v nadväznosti na nadobudnutie účinnosti rozhodnutia Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (Úrad predsedu poslaneckej snemovne, Taliansko) č. 14/2018, ku ktorému došlo 1. januára 2019, a

– rozhodol, že o trovách konania sa rozhodne neskôr.